

**IPS CIPRIAN
ARHIEPISCOPUL BUZĂULUI ȘI VRANCEI**

**CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL ÎNVIERII
DOMNULUI, 2026**

**„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru
a binevoit să vă dea vouă Împărăția”**

(Luca 12, 32)

† C i p r i a n

***prin harul lui Dumnezeu
Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei***

*Cinstitului nostru cler, cinului monahal
și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,
har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!*

**Preacuvioși și preacucernici părinți,
Preacuvioase maici și iubiți credincioși,**

Hristos a înviat!

Cuvintele de mai sus, adresate de Mântuitorul Iisus Hristos ucenicilor Săi și mulțimilor de oameni care I-au ascultat faimoasa predică de pe Muntele Fericirilor, par a nu avea nicio legătură cu praznicul *Învierii Domnului* la care suntem părtași, câtă vreme ele induc ideea de teamă ce ar putea tulbura pacea interioară a turmei Sale celei cuvântătoare, respectiv a micilor comunități umane, care, „*prin baia nașterii celei de a doua*” (Tit 3, 5) în Taina Sfântului Botez, aveau să fie pecetluite cu numele Său, devenind purtătoare de Hristos.

Or, sărbătoarea *Sfintelor Paști*, pe care creștinii de pretutindeni o așteaptă cu drag și dor, este prin excelență una a bucuriei și a luminii, pe care tristețea și teama, cu toate nuanțele lor, nu le pot umbri, deoarece ele sunt daruri ale Duhului Sfânt, revărsate de Domnul Hristos asupra tuturor celor ce-și mărturisesc, cu demnitate și curaj, dreapta credință mântuitoare, întemeiată pe adevărul Sfintei Sale Învieri și concentrată atât în salutul pascal: *Hristos a înviat! Adevărat a înviat!*, cât mai ales în troparul acestui mare praznic: *Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le*, în care se subliniază și dimensiunea eshatologică a propriei noastre învieri, la sfârșitul istoriei umane.

Le-am considerat însă potrivite ca *motto* pentru cuvântul nostru pastoral din acest an, dat fiind contextul geopolitic și militar internațional, marcat de conflicte și războaie între popoare de culturi și religii diferite, aflate încă în desfășurare, cu efecte tragice asupra miilor de oameni nevinovați, lipsiți de apărare, constând în uriașe distrugerii materiale și pierderi de vieți omenești, la care se adaugă criza energetică mondială și consecințele ei de ordin economic, ce afectează întreaga omenire. Toate acestea au coincis, din nefericire, cu perioada Sfântului și Marelui Post al Paștilor, care constituie pentru creștini timp binecuvântat de Dumnezeu pentru o pregătire duhovnicească adecvată, prin jertfa personală a postirii, prin rugăciune stăruitoare și, mai ales, prin faptele concrete ale pocăinței și milosteniei, cu nădejdea învierii sufletului din moartea păcatului și a împărtășirii cu Sfântul Trup și Scumpul Sânge ale lui Hristos, în lumina cea neînserată a Învierii Sale din morți.

Evenimentele dramatice la care asistăm de câteva săptămâni sunt de natură să provoace, pe bună dreptate, indignare, revoltă, frustrare, îngrijorare și, totodată, frica de a nu ni se întâmpla și nouă nenorocirile ce s-au abătut recent asupra țărilor din Orientul Mijlociu, unde pacea pare să fie un deziderat tot mai îndepărtat și greu de dobândit, ca, de altfel, și în Ucraina vecină, cu al cărei război pare că ne-am obișnuit. Fiind nevoiți să trecem prin diverse experiențe de viață, în ultimii șase ani, am putut conștientiza cu toții că, în fața unor primejdii, precum pandemia și războaiele militare concrete, care au bulversat întreaga planetă, amenințând sănătatea și viața, suntem realmente

vulnerabili și neputincioși. Încât altă nădejde de salvare nu avem decât la Dumnezeu îndurărilor și al iubirii de oameni, Cel în Treime închinat, respectiv la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, răstignit și înviat pentru noi și a noastră mântuire.

Iată de ce se cuvine să reamintim încă o dată că sărbătoarea *Învierii Domnului* sau *Sfintele Paști* reprezintă nu doar prilejul de a evoca anual un eveniment istoric petrecut cândva în Țara Sfântă, ci mai ales bucuria de a preaslăvi biruința definitivă a Vieții asupra morții care a pătruns în umanitate, din pricina neascultării de Dumnezeu a protopărinților noștri Adam și Eva. Pentru a ne izbăvi din robia păcatului, a morții și a iadului, Domnul Hristos Și-a arătat iubirea jertfelnică față de noi, oamenii, prin acceptarea de bunăvoie a înfricoșătoarelor Pățimiri și a morții Sale pe Crucea Golgotei. Apoi, coborând la iad cu sufletul Său omenesc îndumnezeit – în timp ce trupul Său neînsuflețit, dar unit cu Dumnezeirea, odihnea în mormânt –, i-a eliberat pe toți cei din veac adormiți cu nădejdea în venirea lui Mesia. Iar a treia zi a înviat ca un Atotputernic și S-a făcut „*începătură (a învierii) celor adormiți*” (1 Corinteni 15, 20), adeverind prin aceasta că Dumnezeu l-a creat pe om nu pentru a fi sortit pieirii sau distrugerii, ci pentru a trăi veșnic în comuniunea de iubire a Preasfintei Treimi.

Dacă prin Adam cel vechi moartea a intrat în lume, ca o barieră de netrecut între om și Creatorul său, prin Adam cel nou, Hristos Domnul, moartea a fost nimicită și a devenit un „Paști”, adică o trecere a omului spre dimensiunea eternă a existenței. Așadar, Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, a călcat moartea – *vrăjmașul cel din urmă al omului* (cf. 1 Corinteni 15, 26) – cu propria Sa moarte și ne-a dăruit tuturor viață veșnică. Iar acest paradox al morții aducătoare de viață s-a împlinit prin taina chenozei sau a deșertării Fiului lui Dumnezeu de slava Sa divină, Care, „*chip de rob luând [...] și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe Cruce*” (Filipeni 2, 7-8). Înțelegem astfel că Dumnezeu răstoarnă radical ierarhiile omenești pe care le cunoaștem, așezând smerenia și jertfa de sine mai presus de orice formă de mărire lumească.

Dreptmăritori creștini,

Privind spre lumea noastră, dominată de neliniști coplesitoare și de o nesiguranță care pare să sufoce speranța, constatăm cu tristețe că și omul secolului XXI, nu doar cel din trecut, confundă deseori puterea cu forța brută și cu dominația. Or, Mântuitorul Hristos, pe tot parcursul activității Sale publice, desfășurată în contextul tensiunilor și așteptărilor mesianice ale poporului ales, a refuzat să apeleze la mijloacele puterii lumesti. Deși conașionalii Săi sperau într-un lider politic și militar capabil să-i elibereze de sub jugul stăpânirii străine prin forță, El ne-a descoperit o altfel de autoritate: cea a smereniei, a blândeții și a unei iubiri care depășește înțelegerea umană, revărsându-și iertarea asupra tuturor oamenilor, inclusiv a celor ce L-au pironit pe Cruce, pentru care S-a rugat, zicând: *„Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”* (Luca 23, 34).

Această pedagogie a non-violenței divine atinge punctul culminant în Grădina Ghetsimani. În fața iminentei Sale arestări, Mântuitorul respinge categoric impulsul defensiv al ucenicului Petru, care, din dorința de a-și apăra Învățătorul, apelase la tăișul sabiei, muștrându-l pe acesta cu asprime: *„Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”* (Matei 26, 52). Și-l asigură că, dacă ar fi voit să Se folosească de o putere coercitivă, I-ar fi putut cere Tatălui ceresc *„mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri”* (Matei 26, 53), pentru a-și anihila dușmanii, însă a răspuns răului cu bunătatea inimii, demonstrând că adevărata putere nu constă în stăpânirea asupra altora, ci în asumarea jertfei pentru binele și mântuirea tuturor.

În contrast dureros cu pacea și iubirea lui Hristos, vedem astăzi cum „preaputernicii” vremelnici ai acestei lumi, îmbătați de iluzia controlului total și a stăpânirii absolute, își permit să decidă soarta a milioane de suflete prin pustiirea cumplită a războiului, invocând, fiecare în limba și după credința sa, chiar numele lui Dumnezeu, pe Care și L-ar dori complice, în năzuința lor de a-l birui și ucide pe celălalt. Or, adevăratul Dumnezeu, indiferent cum este perceput de fiecare, potrivit credinței sale religioase, nu are nicio legătură cu războiul ucigător de oameni și distrugător de resurse naturale, care sunt de

fapt darurile Sale oferite cu bunătate tuturor pământenilor. În cele 17 veacuri de existență instituțională, Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare din care facem parte n-a consimțit niciodată asupra vreunei forme de război, ci doar s-a rugat și i-a binecuvântat pe fiii ei, când au fost nevoiți să plece pe câmpurile de luptă, pentru a-și apăra *sărăcia și nevoile și neamul* – după cuvântul marelui nostru poet național, Mihai Eminescu –, adică pentru apărarea credinței ortodoxe strămoșești și a patrimoniului cultural-spiritual lăsat moștenire de înaintași în granițele acestui binecuvântat pământ, unde a binevoit Dumnezeu să ne naștem ca popor deodată român și creștin.

Această ambiție și încredere absurdă în puterea armelor nu fac decât să semene suferință și deznădejde, transformând darul vieții într-o monedă de schimb a intereselor meschine, dictate de patimi omenești nevindecate, precum setea de putere sau slava deșartă, foamea de avere sau lăcomia și iubirea trupească de sine, pe care Sfântul Apostol Iacov le considera pricina oricărei forme de violență: *„De unde vin războaiele și [...] certurile dintre voi? Oare nu din poftele voastre, care se luptă în măduarele voastre?”* (Iacov 4, 1). Vedem că nici după două milenii de la răstignirea și învierea Dumnezeului întrupat Căruia ne închinăm, fiind botezați în numele Său, n-am izbutit să ne vindecăm de întreitul păcat adamic, concentrat de Sfântul Evanghelist Ioan în faimoasele sintagme: *pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții* (cf. 1 Ioan 2, 16), caracteristice lumii păcatului.

Orice conflict armat care însângerează pământul este, în esență, proiecția exterioară a războiului nevăzut din inima omului care s-a îndepărtat de Dumnezeu și a lăsat poftele egoiste să-i stăpânească voința. În fața acestei dezlănțuirii a răutății, Sfântul Iustin Popovici se întreba: *„De ce există oare atât de mult rău în lumea de azi?”*, oferind totodată și răspunsul: *„Deoarece oamenii au aruncat cea mai de nădejde armă a lor, [...] prin care orice rău, orice păcat și orice demon sunt sigur biruiți pe toate câmpurile de luptă. Iar această armă este rugăciunea [unită cu postul, n.n.]. Este armura cea mai de preț, [...] cea mai sigură și atotbiruitoare, deoarece este armura lui Hristos”¹*. Așadar, chiar dacă auzim pretutindeni *„de războaie și de zvonuri de războaie”*,

¹ Sf. Nicolae Velimirovici, Sf. Iustin Popovici, *Lupta pentru credință și alte scrieri*, trad. Paul Bălan, Ed. Rotonda, Pitești, 2011, p. 93.

Domnul Hristos ne îndeamnă să ne păstrăm trezvia minții și pacea sufletului: *„luați seama să nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul”* (Mt 24, 6). Aceste tulburări nu sunt semnele prăbușirii noastre, ci chemări la o mai adâncă așezare duhovnicească în Dumnezeu, singurul Care poate opri viforul urii și al violenței de orice natură.

O asemenea pavăză a credinței, despre care ne vorbește Sfântul Iustin, devine astăzi mărturia noastră cea mai de preț în fața unei lumi ce amenință să fragmenteze nu doar granițe, ci și conștiințe. În contextul actual, caracterizat de o dezbinare tot mai mare între oameni, avem datoria de a nu ne abate de la drumul credinței noastre strămoșești, păstrând nealterată legătura iubirii creștine, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: *„Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii”* (Coloseni 3, 14). A fi creștin în aceste vremuri înseamnă, înainte de toate, a fi un om al Crucii și al Învierii, cu privirea mereu ațintită către Hristos, *Lumina lumii*, căci, *urmându-I Lui, nu vom umbla în întuneric, ci vom avea lumina vieții* (cf. Ioan 8, 12). Această tărie sufletească o regăsim la înaintașii noștri, care nu s-au lăsat intimidați de vitregiile timpului, ci au mărturisit Adevărul până la jertfa supremă, având convingerea că *„cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui”* (Matei 24, 13). Este de ajuns să ne amintim de mucenicia Sfântului Voievod Constantin Brâncoveanu, a celor patru fii ai săi și a sfetnicului Ianache, care au uimit întreaga creștinătate, fiind o pildă de mărturisire a drepte credințe și a iubirii față de neam. Înainte de propria moarte, el și-a îmbărbătat fiii cu aceste cuvinte de foc, ce ar trebui dăltuite pe tablele de carne ale inimii fiecăruia dintre noi: *„Fiii mei, fiți curajoși! Am pierdut tot ce am avut în această lume; cel puțin să salvăm sufletele noastre și să ne spălăm păcatele cu sângele nostru”*². Un astfel de testament spiritual, care așază mântuirea sufletului deasupra averii, a tronului și chiar a vieții pământești, este singura cale de izbăvire în momentele de grea încercare.

Mântuitorul Iisus Hristos ne lămurește unde trebuie să ne plasăm adevărata grijă și frică: *„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul, și trupul să le*

² Ștefan Ionescu, Panait I. Panait, *Constantin Vodă Brâncoveanu*, Ed. Științifică, București, 1969, p. 291.

piardă în gheenă” (Matei 10, 28). Această responsabilitate față de propria mântuire constituie însăși temelia libertății noastre autentice, care nu este garantată de tratate politice ori de absența bătăliilor exterioare, ci aparține exclusiv celui ce Îl iubește pe Dumnezeu, deoarece *„în iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire”* (1 Ioan 4, 18). Tocmai de aceea, teroarea morții a fost înlăturată din inima creștinului de Cel care S-a proclamat pe Sine: *„Eu sunt Învierea și Viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi”* (Ioan 11, 25).

Iubiți fii sufletești,

Cuvintele Domnului: *„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția”* (Luca 12, 32), menite să ne sporească nădejdea și încrederea în lucrarea Sa proniatoare exercitată asupra omului și a creației văzute, constituie totodată însăși busola existenței noastre. Într-o lume care idolatrizează cantitatea și supremația puterii tehnologice sau militare, Biserica poate părea, la o privire superficială, anacronică și neputincioasă, dar să nu uităm că Cel ce S-a jertfit pentru ea ne-a încredințat că *„porțile iadului nu o vor birui”* (Matei 16, 18). Poate că noi, cei ce constituim Biserica, suntem vulnerabili în fața primejdiilor, pe orizontală, în plan omenesc, însă pe verticală, atâta vreme cât avem privirea ațintită spre cele de Sus și rămânem ancorați cu credință în Trupul lui Hristos, putem fi neînfricați, pentru că primim putere, prin harul lui Dumnezeu, din iubirea jertfelnică a Fiului Său care este mai tare decât moartea. „Mica turmă” la care se referă în acest îndemn la curaj nu se definește prin puținătate numerică, ci prin calitatea mărturisirii credinței în El și prin refuzul de a adopta logica violenței propriie acestui veac. De-a lungul secolelor, Biserica a înfruntat urgia persecuțiilor și ispitele ideologiilor amăgitoare nu prin strategii omenești, ci prin statornicia în adevăr și prin forța rugăciunii. A nu ne teme înseamnă a recunoaște că adevăratul stăpân nu este cel care decide soarta frontierelor pământești, ci Mântuitorul Hristos, Pantocratorul sau Atotțiitorul, Împăratul lumii și al istoriei. În această „turmă mică”, frica este alungată de certitudinea că suntem moștenitori ai unei Împărății care *„nu este din lumea aceasta”* (Ioan 18, 36),

dar care s-a sălășluit deja în inimile celor ce se împărtășesc prin Sfânta Euharistie cu Însuși „Izvorul vieții” (Psalmul 35, 9).

Prin Taina Sfântului Botez, am devenit cu toții ucenici, prieteni și frați mai mici ai Domnului Hristos, precum și mădulare vii ale Trupului Său răstignit și înviat, care este Sfânta Biserică, înțelegând că apartenența la Trupul eclezial nu reprezintă un privilegiu trăit în izolare, ci fundamentul unității noastre în fața deznădejii și a dezbinării care sfâșie astăzi lumea. Sfântul Ciprian al Cartaginei ne avertizează că, în afara acestui spațiu al harului dumnezeiesc, omul devine vulnerabil în fața morții, afirmând limpede: *„Cine părăsește Biserica lui Hristos nu va ajunge la răsplătirile Lui [...]; nu-L mai poate avea pe Dumnezeu de Tată cine nu are Biserica de mamă”*³. Prin aceste cuvinte, Sfântul Părinte ne descoperă că participarea conștientă la viața Bisericii este condiția supraviețuirii noastre spirituale. Biserica este corabia mântuirii care plutește deasupra valurilor învolburate ale istoriei și sub al cărei acoperământ matern teama este preschimbată în pace, singurătatea în comuniune, iar întunericul în lumină.

Să primim, așadar, Lumina Sfintei Învieri nu ca pe un simbol abstract, ci ca pe un antidot în fața deznădejii care tinde să ne paralizeze sufletele. În fața unei lumi sfâșiate de conflicte și de ura dintre frați, suntem chemați să fim noi înșine acea prezență rugătoare care aduce liniște și echilibru. *„Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”* (Matei 5, 9), ne spune Mântuitorul. Într-o epocă a haosului informațional și a spaimei colective, datoria noastră este să fim mărturisitori ai Crucii și ai Învierii lui Hristos, avându-i drept modele pe sfinții mucenici, care nu s-au înfricoșat de sabie, știind că viața lor este pecetluită de veșnicie.

Fie ca Mântuitorul Iisus Hristos, Biruitorul morții și al iadului, să reverse balsamul păcii Sale peste întreaga lume, să lumineze mințile celor ce conduc popoarele spre decizii înțelepte și să mângâie cu nemărginita Sa milostivire pe toți cei care suferă, pe cei rămași fără adăpost și pe cei care își plâng semenii secerăți de cruzimea războaielor. Să pășim în această zi sfântă cu demnitate

³ Sf. Ciprian al Cartaginei, „Despre unitatea Bisericii universale”, VI, în: *Despre unitatea Bisericii universale. Despre condiția muritoare a omului*, coll. *Credința Ortodoxă*, trad. Pr. Alexandru I. Stan și Adina Roșu, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2013, pp. 53-54.

creștină, știind că niciun imperiu pământesc nu poate umbri strălucirea Împărăției lui Dumnezeu, ai cărei moștenitori suntem. Rămâneți tari în credință, statornici în rugăciune și neclintiți în nădejde, luând aminte la făgăduința Mântuitorului Hristos: „În lume neazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). Cu speranța că toți cei prezenți la această măreață slujbă de Paști, cler și popor dreptcredincios, facem parte din „mica turmă” cuvântătoare a Domnului Hristos, vă doresc tuturor să petreceți cât mai frumos, creștinește, sărbătorile pascale din acest an al mântuirii, 2026, cu multă lumină și bucurie în suflet și, mai ales, cu rugăciune sinceră și stăruitoare către înduratul Dumnezeu, ca să ne apere de tot răul și să ne binecuvinteze cu pace și sănătate.

Hristos a înviat!

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos Domnul rugător,

† C i p r i a n

Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei